

LÚBOSTNÝ PRÍBEH,
KTORÝ VÁM NEDÁ V NOCI SPAŤ

NOČNÉ ROZHOVORY

CLAIRE
DAVERLEYOVÁ

NOČNÉ ROZHOVORY

NOČNÉ ROZHOVORY

CLAIRE DAVERLEYOVÁ

Original title: Claire Daverley: TALKING AT NIGHT
Copyright © Claire Daverley, 2023
Cover design: Elizabeth Yaffe
Cover art: Lili Wood

Translation © Barbora Al Zafari, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otilia Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, s obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0455-5

Venujem, samozrejme, Clivovi.

„Želám si, aby som všetko na svete robil s tebou.“

Baz Luhrmann: film *Veľký Gatsby*

V utorok večer sa ich životy oddelia.

Je to niečo, na čo sa jej matka zameriava vo svojom bezduchom, hoci ešte nie smútiacom popieraní pod ostrým svetlom nemocničnej chodby. Dlaždice sú zošúchané na ponurú šed', cez žalúzie presvítá šarlátová obloha. Už takmer svitá. Rosie stojí pri okne a cíti, ako sa polovica jej vnútra uťahuje na miesto, o ktorom nevedela, že existuje.

Ale veď je utorok, hovorí jej matka lekárovi. V utorok predsa nechodí von.

Lekár je milý, skúsený, a keď natiahne ruku, aby sa dotkol matkinho lakťa, Rosie si všimne, aké má upravené nechty, čisté, hladké, okrúhle. Chcela by mať také nechty. Chcela by byť taká milá, dobrá a jemná ako on. Chcela by sa vedieť dotknúť matkinho lakťa tak, aby ju mohla odvieť domov, kým sa táto správa, táto neznesiteľná, neúnosná správa v nej nejako usadí, kým ju vstrebe.

To však určite potrvá celé roky, kým sa opäť bude cítiť ako doma. Rosie to vie, práve v tejto chvíli to vie, pozerajúc sa na lekárove ruky, na manžetu jeho košele zapnutú na správnom mieste. Už nikdy nič nebude také ako predtým. Nič už nebude obyčajné, bezstarostné ani rutinné, hoci je len utorok, hoci má o tri hodiny hodinu hudby, hoci jeho kľúče má stále vo vrecku bundy.

Myslí na jeho odtlačky prstov na tých kľúčoch.

A veľmi dúfa, že nič necítil, keď spadol.

predtým

jeden

Will si uvedomí, že na Rosie Wintersovej niečo je, keď ju stretne pri táboráku.

Keď jej povie, že jeho matka odišla.

Sedia vedľa seba pri plameňoch dvíhajúcich sa do novembrovej tmy, sú súčasťou neúplného kruhu študentov. Rukavice bez prstov, plechovky piva. Vzdialené vlny za borovicami. Vlastne Rosie vôbec nepozná, napriek spoločnej škole a niekoľkým priateľom, ale dnes večer spolu hovoria. Trochu.

Najskôr sa rozprávajú len tak medzi štyrmi očami. Bezvýznamne. Až kým jeho kamarát Josh – jej dvojča – nepovie niečo o ich rodičoch a Rosie sa sotva počuteľne zasmee, a skôr než si stihne uvedomiť, čo robí, povie jej, že on nemá matku. Je to niečo, čo ešte nikdy nepovedal nahlas. Zvyčajne podobnú situáciu rieši tak, že skloní hlavu a počká, kým tá chvíľa prejde. No teraz sa pristihne, že to hovorí tomuto dievčaťu s rozštiepenými končekmi vlasov a neskrotným obočím, so štíhlymi, bledými rukami. Že pred rokmi jeho matka odišla, keď ráno pred školou pozeral rozprávky.

Keď to vysloví, Rosie sa naňho pozrie, v očiach jej poskakujú plamienky. Na jej tvári nie je súciti ani zvedavosť, žiadne

zamračenie či šklbnutie úst, reakcie, ktoré by zrejme očakával, keby mal čas o tom premýšľať.

Kde si myslíš, že je? spýta sa ho po chvíli.

Mlčí. Pozerá sa na oblohu, ktorá presvitá pomedzi koruny stromov. Dym z ohňa stúpa nahor a na oblohe žiaria hviezdy, z ktorých jedna je väčšia a bledšia ako ostatné. Možno planéta alebo mesiac.

Neviem, odpovie. Kdekoľvek.

A Rosie Wintersová to slovo zopakuje, ako keby o tom naozaj premýšľala. Akoby rozmýšľala, ako by mohlo vyzeráť kdekoľvek.

Je začiatok zimy a lesom sa preháňa vietor, no napriek tomu zostávajú vonku. Je to lepšie ako byť doma v teple, ale bez záujmu o televíziu.

Toto, ich pokožka sfarbená vo svetle ohňa do krvavo oranžova, je niečo nové.

Niečo sa v nich rozhorí.

Celú noc sa rozprávajú, ich kolená sa takmer dotýkajú. Hororia len veľmi málo, on sám nikdy nezažil, že by bol taký pozorný, taký rozrušený z každej ďalšej vety, taký prekvapený slovami, ktoré Rosie vyberá. Ľudia sa vytrácajú vo dvojiciach, aby sa dotýkali jeden druhého za stromami a váľali sa v piesku alebo aby si pohľadali niečo pod zub – chrumky, čipsy v mastnom papieri. Zostane len on, Rosie, Josh a dvaja ďalší. Jeden z nich vytiahne gitaru a pri dohasínajúcom ohni na nej brnká. Will pozoruje, ako drevo žiari načerveno.

Keď Rosie začne spievať, ostávajú z neho už len uhlíky.

Jej brat ju o to požiadal. Musí ju povzbudzovať, potom prosiť, až kým s miernym naklonením hlavy napokon nepovolí.

Vietor sa utíšil. Vzduch bez ohňa je ako ľad, chladný a nehybný. A keď Rosie spieva, je to zvuk, ktorý sa nepodobá ničomu, čo Will kedy poznal. Anjelsky čistý.

Všetci počávajú, až kým oheň celkom nezhasne a ruky im neskrehnú od zimy, a potom sa rozídu. Will si založí prilbu,

zapne si ju pod bradou a nakopne motorku, pričom si myslí, že to bude nezabudnuteľná, no jednorazová noc, keď sa rozprával s niečou sestrou a ona spievala zvláštnu pieseň, ale nebolo v tom nič viac.

No jej hlas mu v tú noc nedá spať.

A potom ani ďalšiu.

Cez víkend vstáva neskoro. Natiahne si mikinu s kapucňou, a keď iba v ponožkách schádza po schodoch, snaží sa ignorovať svoju neutíchajúcu túžbu po cigarete.

Dave ho už čaká na spodnom schode, prednými nohami sa mu oprie o kolená. Will ho pohladí po chlpacej hlave, potom sa pes spokojne odšuchce naspäť do obývačky. Dni trávi schúlený v starom kresle po starom otcovi. Ako keby čakal, že sa vráti domov, pomyslí si Will.

Stará mama smaží v kuchyni slaninu. Voní to tam rozpáleným olejom, škvariacim sa tukom, soľou, bravčovým mäsom a hriankami. Keď Will vojde do kuchyne, pozdraví ho spevavým hlasom.

Pekné popoludnie! zaželá mu ironicky.

Je iba desať, bráni sa Will.

A ty máš osemnásť len raz, chlapče, povie. Nemá zmysel schovávať také pekné líca pod perinou.

Neschovával som sa, odvetí a zamieri ku kuchynskému stolu, naleje si pohár vody z džbána.

Amber už bola v plaveckom klube, pripomenie mu stará mama, vzápätí sa otočí k nemu chrbtom. A dokončila polovicu domácich úloh, dodá.

Amber je šikovná, odvrkne Will.

Nastane krátke ticho, v ktorom sa roztápa slanina a bledé zimné slnko tancuje na stenách. Willovu sestru nikde nevidno. Zabarikádovaná vo svojej izbe, tým si je istý, si farebnými gélovými perami zapisuje poznámky a záložkami v tvare srdca si organizuje život.

Vyzeráš unavene, dohovára mu stará mama. Zatiaľ neodpovedá, vezme si zo stola dve trojuholníkové hrianky a presúva sa k zadným dverám.

Som v poriadku, povie, keď stisne kľučku. Stará mama ešte niečo hovorí, no on sa vyšmykne von, zatvorí za sebou dvere a zamieri do garáže.

Na veľmi krátky okamih sa cíti zle.

Vie, že stará mama sa bude chvíľu zlostiť, no neskôr, na obed, mu prinesie slaninu.

Vnútri rozsvieti osamelú žiarovku visiacu zo stropu. Miestnosť je bez okien, s betónovou podlahou, na starom pracovnom stole starého otca stojí rádio s anténou. Páchne to tu pilinami a dávno použitou naftou, v rohu stojí skriňa s náradím a na zemi leží hromada nepoužitého dreva. Je to jediné miesto, kde mu veci pripadajú akosi v poriadku, kde má všetko svoj účel a nikto nič nerozpráva, o ničom nepochybuje ani nič neočakáva.

Jeho nová motorka, rozobratá a nedokončená, stojí presne tam, kde ju nechal.

Postáva vo dverách, žuje suchú hrianku a očami hľadá na podlahe náradie, ktoré potrebuje. Potom sa pustí do práce bez toho, aby zapol rádio. Len on a motorka. Prelakuje blatníky, dotiahne reflektory. Počas práce sotva myslí na dievča menom Rosie.

Iba trochu.

*

Rosie zostáva dlho v hudobnej škole. Chcela si len precvičiť stupnice a po pätnástich minútach sa vytratiť. Ale prejde hodina a zrazu sa zjaví upratovačka s mopom poletujúcim po dlážke. Rosie počuje ťahanie vedra, špliechanie vody, a skôr než si pozhŕňa noty, potichu popod nos povie dočerta. Zhasne svetlo, nechá za sebou zabuchnúť drevené dvere. Zaželá dobrú noc upratovačke, ktorá je veľmi milá. Vždy sa na ňu usmeje, keď sa neskoro večer mívajú na chodbách, akoby mali nejaké spoločné tajomstvo.

Vonku je už tma a vzduch je čistý, chladný, predznamenávajúci sneh. Nie je to noc vhodná na holé nohy. Na behanie pod umelým pásovým osvetlením.

No slúbila to mame, a tak ide do posilňovne. Prezlečie sa do súpravy a šprintuje na bežiacom páse, ale kratšie, ako by mala, pretože sa zabudla, pretože ju ovládla hudba, pretože opäť strácala čas.

Pot jej strapatí vlasy, páli ju v očiach a ona sa čuduje, keď nohami búcha do pása, prečo sa stále tak veľmi snaží. Pre koho sa snaží. Prečo vždy musí na všetkom záležať.

V polovici cesty domov ju začne pichať v boku. Zastaví sa, musí sa podprieť a lapať po dychu. Dúfa, že si to nikto nevšimne. Že sa na ňu nikto nepozera. A potom si opäť prehodí tašku cez plece, zapne si bundu a pokračuje v krátkej ceste domov, vlhké vlasy jej visia popri ušiach. Nad hlavou sa jej trblietajú hviezdy a okolo nej v prúde svetiel prechádzajú autá. Počíta kroky a znova ich prepočítava. Vyhýba sa škáram na chodníku.

Doma nájde svojho brata dvojča ležať na pohovke.

Ideš neskoro, povie jej bez toho, aby odtrhol oči od televízie.

Nie o veľa, odpovie a pozrie sa na svoje zápästie, len aby zistila, že je holé. Hodinky si zase zabudla v hudobnej škole. Nedokáže hrať ani písať, keď ju tlačí čas.

Mama sa bude hnevať, pokračuje Josh. Ona mu dlaňou plesne po hlave a odíde z miestnosti, skôr ako do nej stihne hodiť vankúš.

Mama nie je nahnevaná, je len roztržitá. Stojí v kuchyni, telefonuje a pri pohľade na Rosie zdvihne prst, čo je jej zvyčajný spôsob, ako pozdraviť a zároveň povedať počkaj, robím niečo dôležité, veď vieš, ako sa veci majú.

Ako bolo v škole? opýta sa, keď zloží. Nenadviaže s ňou očný kontakt, namiesto toho sa otočí, aby otvorila rúru.

Dobre, odpovie Rosie.

A v posilňovni?

Ťažko.

Tak to má byť, spokojne pokýva hlavou.

Mám čas na sprchu?

Mama sa otočí, prezerá si jej lesknúcu sa tvár a strapaté vlasy.

Povedala by som, že je to nutnosť, vyhlási. Nemôžeš ísť predsa takáto k stolu. Však nie, miláčik?

Rosie sa na ňu pozerá o sekundu dlhšie, ako by rada, potom prikývne a zamieri k schodom.

V kúpeľni si pustí takú horúcu vodu, že sa takmer obarí. Pokožka sa jej sfarbí dočervena, ale ona tam stojí a počíta. Tentoraz nie kroky, ale sekundy. Prerátava čísla, znova a znova, nutkavým spôsobom, akým to robí len ona – ako keď z rany prúdi krv, ktorá sa nedokáže zastaviť.

Keď vyjde zo sprchy, zabalí si vlasy do uteráka, vďačná za paru, ktorá skryje jej odraz v zrkadle. Potom sa osuší a putuje do svojej izby, kde má na stole rozhádzané noty a na policiach knihy, ošúchané a zafarbené čajom od častého používania, tiahnuce sa časom ako staré mapy. Patti Smithová. Oliver Sacks. Obe Sylvie, Pattersonová aj Plathová.

Len čo si na seba hodí nejaké oblečenie, spustí žalúzie. Chvíľu stojí s rukami na parapete. Je hladná v každom zmysle slova. Napadne jej, že s mokrými vlasmi vyjde von, do snehu, ktorý sa chystá napadnúť, priamo do norfolkskej noci.

Ako bolo v škole? opýta sa matka, keď už všetci sedia pri stole. Servíruje štvorce lazaní kúpených v obchode, podáva taniere Rosinmu otcovi aj bratovi a upozorňuje ich opatrne, sú horúce. Rosie si oboma rukami vezme svoj tanier a všimne si, že jej štvorec je menší ako ostatných.

Joshua? osloví matka jej brata. Aký bol tvoj deň?

Dobrá, odpovie ponad tanier.

A čo ty, Rosie?

Odovzdala som prácu z dejepisu, pochváli sa Rosie. A dokončila som prácu z klasickej literatúry.

Ako ti to išlo?

Dobre, myslím si.

Šikovné dievča.

Ešte minútu je pri stole ticho, nože škrípu po tanieroch. Rosie sa napije vody a vzápätí matka spustí príbeh z práce, niečo o tom, ako sa jej klient vzdal všetkého v prospech svojej manželky, nevstúpil do boja, ktorý by preňho, ako dobre vedia, mohla vyhrať. Opäť nikto neprehovorí. Kuchynské hodiny tikajú. Biely bešamel im vyteká na tanieri.

Azda to bolo naňho priveľa, odváži sa povedať Rosie.

Hm?

Na tvojho klienta. Možno ho bolí, že sa ich manželstvo skončilo takto. A on to jednoducho chce čo najskôr ukončiť. Mať to za sebou.

Matka si naleje ďalší pohár vína, vidličkou napichne paradajku.

Nepredpokladajme, že poznáme jeho motivácie, Rosemary, povie, keď prehltnie. Josh zachytí Rosin pohľad, bez slova sa jej spýta, prečo sa tým vôbec trápí, a ona sklopí pohľad na stôl. Ich otec lúšti krížovku.

Keď sa matka zdvihne, aby upratala, Josh prehodí zvyšok svojich lazaní na Rosin tanier. Ona ich rýchlo doje a potom sa postaví, aby pomohla matke, pričom ho štychne plecom.

Súrodenecká záležitosť alebo sila dvojčiat. Rozdiel medzi tým nepozná.

A práve vo chvíli, keď oplachuje šalátovú misu, spustí sa jej v hlave nová melódia. Ako ranný spev vtákov, tie prvé, neisté tóny, ktoré nikto nepočuje. Sotva vníma, keď Josh spomenie zajtrajšie opakovanie matematiky s Willom Whitom, pretože sa snaží udržať si tie noty v pamäti.

Opakuje si ich stále dookola, skôr než jej stihnú ufrknúť.

Na druhý deň skoro ráno jej zavolá Marley.

Rosie zdvihne na druhé zazvonenie.

Si hore? začuduje sa Marley.

Nemohla som spať, odpovie. Na chvíľu si zažela, aby sa jej kamarátka spýtala prečo. Aby si to niekto všimol alebo aby sa o to zaujímal.

Rozmýšľala som, že by sme mohli dnes večer niečo podniknúť, povie Marley namiesto toho. Rosie odvetí, že by to bolo pekné, ale ona má v pláne opakovať si matiku.

No a? Aj ja si ju musím opakovať. Dokonca by sme sa mohli učiť spolu. Predstav si to!

Rosie sa otočí v posteli. Ranné svetlo presvitajúce cez žalúzie je bledé ako voda zakalená vyliatou farbou.

To tvrdíš vždy, upozorní kamarátku, ale potom pustíš film a nakoniec nebudeme robiť nič.

Tomu sa asi neubránim, súhlasí Marley a Rosie počuje v jej hlase známy, trochu posmešný úsmev.

Ale potrebovala by som prestávku, prizná a prehodí si telefón do druhej ruky. Na dlaniach má atrament z nočného písania skladiel, samé škrtance a pokusy o rify.

Dobre! zvolá Marley. Čo keby sme teda niečo podnikli cez víkend? Sobotňajšiu večernú zábavu alebo niečo rovnako tragické.

Prečo tragické?

Pretože máme sedemnást, Rosie. Nemali by sme potrebovať soboty ako zámienku na to, aby sme sa videli, išli von alebo zažili niečo aspoň trochu vzrušujúce.

Chodíme von! Minule sme boli.

Áno a jediné, čo som z toho mala, bol balíček čipsov a bozkávanie sa s niekým, kto chutil ako veľký Tic Tac.

Rosie sa uškrnie. Počuje, ako sa mama pripravuje do práce, hučanie kávovaru na prízemí.

S kým si sa bozkávala? je zvedavá.

Do toho ťa nič! odsekne Marley.

Fajn. Na budúci týždeň to aj tak bude niekto iný.

Chceš ma nazvať ľahkou ženou, Rosemary Wintersová?

Už som to niekedy urobila?

Asi nie. Ale to len preto, že si neskúsená panna.

Dobry názov pre lak na nechty.

Však? Marley sa zasmieje svojím hlasným, šibalským smiechom, takže Rosie musí odtrhnúť ucho od telefónu. Tak teda príď v sobotu. Kúpim horu pukancov a balíček tých karamelových cukríkov pre staré babky, čo máš rada.

Werther's nie sú cukríky pre staré babky.

A všetky scény s Leom si môžeme prehrať toľkokrát, koľkokrát budeme chcieť. Alebo tie s Patrickom Swayzom. Mám pocit, že v našom živote potrebujeme trochu materiálu na slintanie.

Marl!

Čo?

Materiál na slintanie?

Okej, nemusíme to volať materiál. Ale trochu drsného Solomona Burka či sexy Berlioz by nezaškodilo.

Končím tento hovor.

Prudérka!

Uvidíme sa v sobotu.

Vedela som, že Berlioz ťa dostane, uškrnie sa Marley.

Kým kráča do školy, Rosie premýšľa o tom, čo jej Marley povedala. Josh odišiel už skôr na basketbal, takže je sama. Kabát má zapnutý až po bradu, aby jej nebolo zima. Je panna a je neskúsená. Snaží sa taká nebyť, no nedokáže s tým nič urobiť, nič na tom zmeniť, stále zostáva jedným z tých dobrých dievčat.

Nikdy nemala frajera. Už sa bozkávala, alebo skôr bola bozkávaná, a to veľmi nepríjemne. Chrbát mala pritlačený k dverám kúpeľne na párty u kamarátky. Kľučka jej mliaždila stavce a ten chlapec chutil ako vyžutá žuvačka.

Nikdy nebola opitá. Nikdy sa nevykradla večer von. Nikdy nefajčila, nikdy neklamala, nikdy nenadávala pred rodičmi, hoci si nie je istá, či by si to vôbec všimli, alebo by im to prekážalo.

Na to všetko je ešte čas, pomyslí si, keď schádza z obrubníka, aby prešla cez cestu. Sedemnásť rokov je len začiatok. Bude tvrdo pracovať, bude robiť všetko, čo sa od nej očakáva, a jej život bude

dobry, spravny, celisty, plny hudby a poezie, vina, sexu a zivotnych okamihov, ktoré budú trvať dlhšie než tri minúty a nezanechajú jej modriny na chrbte.

To je jej plán.

Cestou do školy musí prejsť cez cestu raz, dvakrát, trikrát. Poklepáva nohou po chodníku, kým sa jej ten tik nepodarí zastaviť, a vtom začne snežiť. Najprv zľahka, skôr ako jemný dážď. Lepí sa jej na rukávy ako soľ.

dva

Josh mu povie, že tomu nerozumie.

Obaja hľadajú do svojich učebníc vyššej matematiky, za oknom víri sneh. Sú jediní dvaja v triede, jediní dvaja v ich ročníku, ktorí sa učia tento predmet. Poznali sa už predtým, počas školskej dochádzky mali niekoľko spoločných hodín, ale až teraz, v poslednom ročníku, by Will povedal, že sa pokojne dajú nazvať priateľmi. Jeho ostatní kamaráti sú skôr známi na prestávku. Nepýtajú sa ho na nič ani sa nezdá, že by sa vôbec zaujímali o jeho život, čo mu vyhovuje. Ale Josh je iný.

Aká je tvoja prvá voľba? spýtal sa ho Josh ešte v prvej triede.

Prvá voľba čoho? začudoval sa. Josh odpovedal, že univerzity, a tak mu musel vysvetliť, že on na žiadnu univerzitu nepôjde.

Josh vtedy zdvihol zrak od pracovného listu.

Ale no tak! povedal a Will nato no tak čo.

Ty si akože fakt múdry.

Vďaka.

Vážne. Keby si si k tomu sadol, kamarát, mohol by si sa dostať, kam len chceš.

A čo ak to nechcem? opýtal sa Will a Josh sa naňho pozrel, pričom nechápavo zvrátil nos.

Teraz sa však obaja pozerajú na stránku s hyperbolickými funkciami a dúfajú, že do konca vyučovacej hodiny im to bude dávať nejaký zmysel. Ich učiteľ, pán Brookman, už odišiel. Dost často využíva ich hodinu ako zámienku na dlhšiu prestávku v zborovni a vo Willovej myslí to funguje obojstranne.

Tak to už radšej zabaľme, vyhlási.

Josh sa oprie dozadu a nakloní stoličku na dve nohy.

Nemôžem, človeče. Musím to stihnúť pred našou predbežnou skúškou.

Prečo? spýta sa Will, keď si odkladá perá do tašky.

Prečo čo?

Prečo to musíš stihnúť do predbežnej skúšky? Potrebuješ to vedieť až na skutočnú skúšku, na jar. Máš na to celú večnosť.

Na testoch záleží, povie Josh, stále naklonený dozadu na stoličke. Kvôli predbežným prihláškam a tak.

Ako myslíš, ustúpi Will.

Ty naozaj nepôjdeš na univerzitu?

Nie.

Čo budeš robiť namiesto toho?

Pracovať, hovorí a prehodí si tašku cez plece. Možno cestovať.

To je super!

Nesnažím sa byť taký, povie Will, lebo dobre vie, čo si o ňom ľudia myslia, s tou jeho motorkou, s výsledkami v škole a so všetkými problémami, do ktorých sa pred rokmi dostal. Bolo to tak dávno, no nikto si ho inak nepamätá. Chcú na ňom vidieť jedine to.

Stavíš sa neskôr u mňa? spýta sa Josh.

Stále ma potrebuješ?

Jednoznačne, vyhlási Josh a nechá stoličku klesnúť na všetky štyri. Bývam na Crescent Gardens. Môžeš zaparkovať na ulici. Je to ten biely dom s modrými dverami.

Will si razí cestu cez školský dvor, na vlasy mu pristávajú snehové vločky. Škola vyzerá ako kresba kriedou a uhlíkom, beztvárá, rozmazaná.